

wålja wallitsenu, mes surembat parrandamist tarwitiwa. Neide parrandamisse man kaeti, nipalio kui wõimalik olli: 1) et keel nink mõistmine sellest selgembas saas; 2) et wärssi-sönnumõõt õkwa noti perra olles; 3) et rimi, mink läbbi laulo, luggemisse ja laulmissee man, sündsamba ja kaunimba omma kuulda, nink wärssi hõlpsambaste pähha jåwa, tåwwemba ollesse; nink 4) et laulo pühha kirja sönnuga rohkembaste ärratedu möttid ja tundmist annasse. — Laulo-numri låwa kirko-laulo-ramato wiimfest laulust eddesi, et, kui se wastne ramat jöwwas rahwale armas sad a nink wast mõnne fogguduse ja oppetaja lubba pallesse ja saasse, neid laule ka kirrikun laulda, ülleswõttawa laule hõikaminne ehk tähendaminne hõlpsamb olles. Eddimätsel laululom sis Õr. 582, nink perramätsel 1000. — Kui se wastne laulo-foggo sedda wõis sata, et meije armas rahwas wastse himmoga wõttas waimolikku laule luggeda ja laulda, sis saas meil sest suurt rõmo ja tennio Jummala wasta ollema. — Wimate olgo tähhendetu, et wast ka lähhüngutse Tallinakele-rahwale, kel Tarto-keel ka tutwa om, se ramat wõis henge tullus olla, nink seperrast tedda ka neile ångatas.

Tarto-Kele-rahwa prausk,
J. F. Heller.